

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **Z.**, nar. X., štátny príslušník Indickej republiky, t. č. bytom Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., zastúpený advokátom JUDr. B., H., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície PZ Dunajská Streda, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra, Ádorská 34, Dunajská Streda**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-BA-DS-AV-19-002/2010 zo dňa 10. mája 2010 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 42Sp/20/2010-24 zo dňa 27. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 42Sp/20/2010-24 zo dňa 27. júla 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. p. UHCP-BA-DS-AV-19-002/2010 zo dňa 10. mája 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. **UHCP-BA-DS-AV-19-002/2010 zo dňa 10. mája 2010**, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) na účel administratívneho vyhostenia z územia SR, predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľa o 6 mesiacov, t. j. od 12.5.2010 do 11.11.2010. Dôvodom predĺženia lehoty zaistenia podľa výroku napadnutého rozhodnutia odporcu je skutočnosť, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia SR možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad počas doby jeho zaistenia, a to v lehote do 11.5.2010. Podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov zostáva podľa výroku napadnutého rozhodnutia odporcu účastník konania umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že mal za preukázané, že rozhodnutím zo dňa 12.11.2009 odporca zaistil navrhovateľa do 21.5.2010, predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.11.2009, takže tvrdenia navrhovateľa o jeho nezákonnosti z dôvodu údajného prekročenia lehoty zaistenia sú podľa krajského súdu právne irelevantné.

Poukázal na to, že ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov hovorí jasne o predpokladoch predĺženia lehoty zaistenia. Ide o dve situácie. Prvou je, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje, druhou je situácia, že napriek vykonaným úkonom zastupiteľský úrad nevydá náhradný cestovný doklad v lehote počas zaistenia. Podľa krajského súdu nie je pravdou, ako uvádza navrhovateľ v opravnom prostriedku, že musí nevyhnutne nastať situácia zavinienia zo strany odporcu.

V danom prípade je zrejmé, že odporca vykonal potrebné úkony pre výkon vyhostenia, avšak napriek tomu, zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote počas zaistenia. Je teda podľa krajského súdu evidentné, že došlo k naplneniu predpokladu podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

K námietke navrhovateľa ohľadne podpisov navrhovateľa a tlmočníka na napadnutom rozhodnutí a ohľadom dátumu pretlmočenia, krajský súd zhodne s odporcom uviedol, že napadnuté

rozhodnutie obsahuje všetky potrebné náležitosti, t. j. podpisy a je zrejmé, že k pretlmočeniu došlo ešte pred uplynutím lehoty zaistenia.

Podľa krajského súdu odporca postupoval správne v súlade s § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, keď predĺžil zaistenie navrhovateľa, a preto krajský súd rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ uviedol, že rozhodnutím odporcu o predĺžení doby zaistenia bol porušený zákon. Vyjadril svoj nesúhlas s tvrdením, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia je potrebné pre účely administratívneho vyhostenia, alebo výkonu trestu vyhostenia. Sprostredkovanie len jednej konzulárnej návštevy pracovníka Veľvyslanectva Indickej republiky v priestoroch ÚPZC M. za obdobie 6 mesiacov a následné konštatovanie, že navrhovateľ nespolupracoval, keďže neuviedol žiadne nové skutočnosti, nasvedčuje, že odporca v konkrétnom prípade nevykonával prípravu na odsun cudzinca s náležitou starostlivosťou. Navrhovateľ ďalej uviedol, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia cudzinca boli vydané s dátumom 10.5.2010, ale pretlmočené bolo až 11.5.2010, rozhodnutie je preto nepreskúmateľné z hľadiska toho, že v ňom nie je uvedená hodina pretlmočenia a na tom rozhodnutí, ktoré má žalobca u seba, chýbajú podpisy účastníka konania i tlmočníka. Z rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu správny orgán predĺžil lehotu zaistenia cudzinca o ďalších 6 mesiacov. Ak má byť navrhovateľ pozbavený osobnej slobody na základe nie vlastného konania, ale na základe nekonania správneho orgánu, nemôže byť existencia takejto skutočnosti na ujmu účastníkovi konania a to takým závažným spôsobom, akým je zásah do jeho slobody a na tak dlhý čas. Rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia založené len na samotnej skutočnosti nevystavenia náhradného dokladu bez zistenia zavinenia tejto skutočnosti účastníkom konania na úkor zásahu do osobnej slobody je hrubým zásahom do práv navrhovateľa vrátane článku 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhovateľ vlastným konaním či správaním nemaril činnosť správneho orgánu. V rozhodnutí sa nedozvedel príčinu nevystavenia dokladu a má odôvodnenú obavu, že túto príčinu ani správny orgán neskúmal, keďže zistenie dôvodov z rozhodnutia nevyplýva.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu ruší a vec sa mu vracia na nové konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že sa plne pridržiava a trvá na svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo Krajskému súdu v Trnave zaslané 2.6.2010 pod č. p.: UHCP-BA-DS-AV-19-012/2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14.12.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie **č. p. UHCP-BA-DS-AV-19-002/2010 zo dňa 10. mája 2010**, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia o 6 mesiacov t. j. od 12.5.2010 do 11.11.2010 z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad počas doby jeho zaistenia a to v lehote do 11.5.2010.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje.

Odporca vo výroku rozhodnutia zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia tým, že navrhovateľovi nebol vydaný náhradný cestovný doklad. V odôvodnení rozhodnutia však odporca uviedol okrem dôvodu nevydania náhradného cestovného dokladu aj nespoluprácu navrhovateľa. Toto tvrdenie, však v rozhodnutí ničím neodôvodnil.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu namietal, že rozhodnutím odporcu bol porušený zákon. Uviedol, že nesúhlasí s tvrdením, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia je potrebné pre účely administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia. Uviedol, že podľa pôvodného rozhodnutia o zaistení zo dňa 12.11.2009, bol navrhovateľ zaistený na čas nevyhnutne potrebný najviac na 180 dní, do 21.5.2010 a už týmto rozhodnutím odporca porušil zákon. Ďalej uviedol, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia cudzinca boli vydané s dátumom 10.5.2010, ale pretlmočené bolo až 11.5.2010, rozhodnutie je preto nepreskúmateľné z hľadiska toho, že v ňom nie je uvedená hodina pretlmočenia a na tom rozhodnutí, ktoré má žalobca u seba chýbajú podpisy účastníka konania i tlmočníka. Podľa názoru navrhovateľa nie je zrejmé, z akého dôvodu správny orgán predĺžil lehotu zaistenia o ďalších 6 mesiacov. Správny orgán vo svojom rozhodnutí neoznačil žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že by navrhovateľ svojim správaním maril vyhostenie. V rozhodnutí sa nedozvedel príčinu nevystavenia dokladu a má odôvodnenú obavu, že túto príčinu ani správny orgán neskúmal, keďže zistenie dôvodov z rozhodnutia nevyplýva. Rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia založené len na samotnej skutočnosti nevystavenia náhradného dokladu bez zistenia zavinenia tejto skutočnosti účastníkom konania na úkor zásahu do osobnej slobody je hrubým zásahom do práv navrhovateľa vrátane článku 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na rozdiel od názoru krajského súdu, podľa ktorého odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a rozhodol vecne správne, najvyšší súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľa uplatnené v opravnom prostriedku boli spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd sa stotožňuje s vyhodnotením námietky ohľadom podpisov navrhovateľa a tlmočníka na napadnutom rozhodnutí a ohľadom dátumu pretlmočenia krajského súdu, podľa ktorého krajský súd má zhodne s odporcom za to, že napadnuté rozhodnutie v administratívnom spise obsahuje všetky potrebné náležitosti, t. j. podpisy a je zrejmé, že k pretlmočeniu došlo ešte pre uplynutím lehoty zaistenia.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o predĺžení doby zaistenia je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu dopĺňať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť rozhodnutia zrušuje a vec mu vracia na nové konanie (§ 250l ods. 2 v súvislosti s § 250ja ods. 3 OSP). Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorému sa predlžuje doba zaistenia, nepovažuje súd za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

Z ustanovenia § 78 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. V odkaze pod čiarou č. 6 je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /Správny poriadok/.

Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a §47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku.

Súd pritom preskúmava úvahu správneho orgánu len v tom smere, či úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z týchto skutočností vyvodit' iné alebo opačné závery.

Preto krajský súd mal dospieť k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami /spočívajúcimi v tom, že sa prvostupňový správny orgán dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku/, pričom táto vada bola spôsobilá vyvolať zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože toto rozhodnutie je pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné.

Vo výroku rozhodnutia uviedol správny orgán, ako dôvod predĺženia doby zaistenia, nevydanie náhradného cestovného dokladu, v odôvodnení ale uviedol aj nespoluprácu navrhovateľa, ktorú bližšie nešpecifikoval ani neodôvodnil.

Rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je zavádzajúce a nezrozumiteľné, pretože výroková časť rozhodnutia je v rozpore s jeho dôvodovou časťou.

S poukazom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 220 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil a ani ich nevyčíslil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. decembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Ľubica Kavivanovová